

VAR i centrum igen

Nogle gange udvikler tingene sig bare helt anderledes, end man havde forestillet sig. Klummen her skulle egentlig have handlet om de ting, som jeg ikke kunne få med i sidste uges jubilæumsudgave med 75 års-kavalkaden. Det var primært de tekniske hjælpemidler, som er kommet til i løbet af årene. Lavpraktisk de gule og røde kort (indført i 1970 herhjemme på øverste niveau), bip-flag til linjedommerne, mållinjeteknologi, elektronik på spillerne, som kan måle stort set hvad som helst, headset-kommunikation mellem dommerkvartetten og VAR-rummet, som er den seneste landvinding.

Og ikke mindst VAR, som er den ting, som mange mennesker elsker at hade – i hvert fald når det går den forkerte vej. Der er vel efterhånden ikke den ting, som VAR ikke har fået skyld for. Debatten i specielt Premier League er gyselig, fordi den går langt ud over det rent faglige. Jeg har efterhånden svært ved at rette tæerne ud om morgenen, når jeg har læst diverse klubkommentarer. Premier League har helt rigtigt haft noget besvær ved at få implementeret VAR-protokollen, men det er dog blevet væsentlig bedre – og så kommer der selvfølgelig nogle enkeltsituationer, som i den grad kan diskuteres. Ikke desto mindre skal vi alle huske på, at de situationer har altid været der – også uden VAR. Hvad talte man ellers om mandag morgen ?

Det ændrer ikke på, at vi alle gerne vil have den rigtige afgørelse – men hvad er den rigtige afgørelse ? Som skrevet ofte før er de tre vigtigste ord i fodboldloven 'efter dommerens skøn'. Og et skøn er personligt, subjektivt og ikke nogen absolut sandhed. Det er faktisk dommerens privilegium. Nogle gange vil TV-billeder vise det modsatte – og det er her, at VAR kan komme ind som et korrektiv.

Men lad mig starte med noget af det, som nok ligger forrest i erindringen, nemlig Paris' straffespark dybt inde i overtiden mod Newcastle. Jeg skriver dette før kampen i München med FC København. Det er en rimelig grim sag, også fordi den kommer så sent i kampen. Bold ind i straffesparksfeltet, snitter en Newcastle-spiller på brystet, smutter derfra umiddelbart op på hans arm, og så har vi balladen.

Direktiverne er rimelig klare: hvis bolden kommer som en 'deflection' (på dansk vel nærmest 'afretning') fra spilleren selv, har man ikke nogen forseelse, fordi afstanden er kort – uanset hvor spillerens arm overhovedet er henne. Jeg vil for en gangs skyld komme med konklusionen først: dette har aldrig nogensinde i mine øjne været et straffespark, og jeg hoppede en ekstra gang i den efterhånden berømte dybe lænestol, da det blev resultatet. Så jeg forstår til fulde harmen hos engelske medier, fans og officials. Det eneste, som ville kunne redde straffesparket var, hvis der havde været en selvstændig bevægelse i armen, da kontakten kom. Men det har jeg endnu ikke set TV-billeder, der kan (be)vide.

Ser man på det fra et VAR-synspunkt, må VAR-dommeren efter mine begreber aldrig nogensinde kalde dommeren ud til skærmen, for det er ikke nogen klar og åbenlys dommerfejl. I bedste fald er det en 50/50-situation. Og hvordan en af Europas bedste dommere – om ikke den bedste – så hopper med på vognen, er mig en gåde.

Men det giver mig lejlighed til at bringe et punkt op, som bliver ved med at cirkulere, uanset hvad jeg og mange andre gør. VAR dømmes ikke noget som helst. VAR hjælper i givet fald dommeren med chancen for at få et ekstra kig fra nogle måske bedre vinkler – men det er

altid dommeren, der træffer den endelige afgørelse. Så når man hører eller læser, at nu har VAR dømt et straffespark, er det altså ikke sandheden (eller skrevet mod bedre vidende, hvis jeg turde skrive det). Det var ikke dommerstandens stolteste aften, og jeg er glad for, at jeg ikke skulle forsøge at udrede det bagefter – selvom dommeren i øvrigt dømte en fremragende kamp. Jeg har efterfølgende også set, at VAR-dommeren stiltfærdigt er pillet af sin næste opgave. Klogt, fordi han har uden tvivl nok også tid til noget fred og ro. For sådan en situation – uanset om man har ret eller ej – sidder altså i folk bagefter. Det er ikke bare som at børste fluerne væk fra skjortekraven og så komme videre.

Vi havde også VAR i fokus i den seneste Superligarunde, enten fordi det var der, eller fordi det ikke var. Specielt to friløbere i to forskellige kampe stjal billedet. I kampen mellem Lyngby og Brøndby opstår der en berøven af oplagt scoringsmulighed, som reducerer Brøndby til 10 mand. Men VAR er nede, så vi er tilbage til gamle dage med dommerens skøn. Det er der efterfølgende blevet bjæffet en del over, men teknikken er jo vores alles herre. Det ved alle, som har haft med en pc at gøre.

I det aktuelle tilfælde er mine oplysninger, at en vildfaren bold rammer skærmen ved banen, hvorved et kabel knækker, og hele forbindelsen ryger. Det giver så grund til overvejelser internt om, hvordan man undgår det en anden god gang. Men VAR-protokollen tager faktisk højde for det – hvis VAR midlertidigt er ude af spil, kører vi bare videre (for holdene har fået at vide, at VAR ikke fungerer). Når VAR så er med igen, får holdene en tilsvarende besked. En kamp bliver ikke ugyldig, fordi VAR i en kortere periode har været ude af spil.

I den pågældende situation ville VAR i øvrigt hverken have gjort fra eller til, for det er det mest glasklare røde kort, som jeg har set længe. Der er argumenteret med, at angrebsspilleren ikke havde kontrol over bolden. Muligt, men for det første er det kun et af flere kriterier. For det andet hedder kriteriet 'har kontrol over bolden eller er umiddelbart ved at få det'. På bundlinjen står altid 'Hvad ville der mon være sket, hvis forseelsen ikke var begået?'

Hvilket bringer mig videre til FC Københavns kamp i Viborg, hvor vi også kunne have fået en udvisning for berøven af oplagt scoringsmulighed. Nu undlod forsvarsspilleren at gøre det, og så fik vi sejrsmålet. Og ikke mindst en heftig diskussion efterfølgende, fordi træneren ville have foretrukket det røde kort. Den affære vil jeg i det store og hele holde mig ude af, for det er i skrivende stund slet ikke sikkert, at den er slut endnu. Blot en enkelt stiltfærdig kommentar.

Man vil fra dommerside aldrig nogensinde blande sig i en eventuel disciplinær straf. Hvis nogen kan huske magtens tredeling – kedeligt, men nødvendigt - (lovgivende: det er sådan nogle som mig og et par kolleger; udøvende: dommerne på banen – og dømmende: det er en disciplinærinstans), vil man også vide, at de tre aldrig nogensinde må blandes sammen. Så kan det godt være, at der skal skæres nogle tænder hist og pist – men holder man ikke på dette, braser hele systemet sammen.

Der bliver lige plads til at få et læserspørgsmål med, forårsaget af en venskabslandskamp med Tyskland i sidste uge. Der er en klokkeklar udvisning for voldsom adfærd, men offeret overspiller også voldsomt. Spørgsmålet er: kan man ud over udvisningen for selve den grove forseelse give en advarsel for film ?

Og svaret er, at lovteknisk set kan man godt – men den er frygtelig svær at sælge til resten af verden. I det virkelige liv tror jeg, at man ville holde fast i udvisningen og så diskret runde den

filmende spiller og fortælle ham, at han var på sigtekornet, og at han ikke skulle prøve noget tilsvarende én gang mere.

Mange har uden tvivl læst chefredaktørens leder i sidste uge, hvor det fremgik, at Tipsbladet udkommer på sidste gang på papir den 26. januar. Flere har spurgt mig, hvad der så sker med klummen, og dertil kan jeg kun sige, at det ved jeg ikke. Jeg håber det bedste – der er trods alt andre medier end papir. Men lad os se.

Nu er det december med masser af lys, juletræerne er blevet tændt rundt omkring på torve og pladser – og vi har overlevet november, november etc. (sådan cirka citat Henrik Nordbrandt). Vi går snart mod lysere tider – faktisk kun tre uger til. Og vi andre kan godt bruge en fodboldpause – og så starter kursussæsonen. Der er ikke meget juleferie på disse kanter.